

FATOS KONGOLI

VEPRA

GËNJESHTARË TË VEGJËL

ROMAN

16

BOTIMET TOENA

FATOS KONGOLI

VEPRA

1. Ne të tre - *roman*
2. I humburi - *roman*
3. Kufoma - *roman*
4. Dragoi i fildishtë - *roman*
5. Ëndrra e Damokleut - *roman*
6. Lëkura e qenit - *roman*
7. Te porta e Shën Pjetrit - *roman*
8. Jetë në një kuti shkrepësesh - *roman*
9. Në pritje të Nostradamusit - *tregime*
10. Karuseli - *roman*
11. Bolero në vilën e pleqve - *roman*
12. Iluzione në sirtar - *autobiografi*
13. Si-do-re-la - *roman*
14. Njeriu me fat - *roman*
15. Gjemia e mbytur - *roman*
16. Gënjeshtarë të vegjël - *roman*
17. Kapitulli i Amerikës - *autobiografi*
18. Stinë pandemie - *roman*
19. Misteri i mjellmës - *roman*
20. Ballo me maska ose shakaja e fundit - *roman*

FATOS KONGOLI
VEPRA

GËNJESHTARË
TË VEGJËL

roman

16

BOTIMET TOENA

Botim i veçantë në kuadër të Veprës.

Botuese: Irena Toçi

Redaktore letrare: Besa Vila

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Gea Qëndro

ISBN 9789928960542

© AUTORI dhe BOTIMET TOENA

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

1.

Gusht - 2015

Ajo e mori në telefon në mes të natës. Prej gjashtë muajsh shiheshin vetëm kalimthi, me raste, nuk komunikonin dhe emri i saj ishte i fundit që priste t'i shfaqej në ekranin e celularit. Ai mbeti në mëdyshje, t'i përgjigjej apo jo; kapitullin me Emën e quante të mbyllur. Kapitulli me Emën ishte mbyllur dhe rihapur më se një herë, por gjashtë muaj të shkuar ai qe bindur përfundimisht: midis tyre nuk funksiononte. Ajo ishte e bukur, e lirshme, ndërsa ai xheloz. Kështu e akuzonte vajza. Dhe grindeshin.

Pasi grindeshin, atij i ndodhte të vuante deri në atë masë sa, për të shpëtuar, ishte gati t'ia këpuste vetes. Ose të vriste Emën. Doemos, nuk bënte as njëherë, as tjetrën. Përkundrazi, ajo zotëronte një aftësi të rrallë për të vendosur paqe midis tyre, kështu ai çlirohej nga idetë ogurzeza dhe gjithçka rifillonte si të mos kishte ndodhur asgjë.

Këtë mendoi edhe atë mesnatë gushti, kur në ekranin e celularit iu shfaq emri i saj; po t'i përgjigjej, rrezik të binte pre e dobësisë së tij. Kjo do të thoshte të riniste historia e vjetër. Ai s'kishte kurrfarë dëshire për të rinisur historinë e vjetër.

Gjashtë muaj të shkuar, pas përplasjes me Emën - thjesht një pretext ky - kishte vendosur të ndërmerre disa veprime, që i bluante prej kohësh e që do të mund të quheshin radikale. Mbi të gjitha, të shkëpuste më në fund çdo marrëdhënie me kompaninë “Luga”, ku ishte i punësuar në zyrën e financave plot pesë vjet të shkuara. Mirëpo, tashmë i kishte ardhur në majë të hundës, nuk duronte dot më. Disa fytyra, duke nisur nga ajo e bosit, ia shpifnin. Kështu, i ngarkuar për gjashtë muaj radhazi me idenë e vjetër të një rebelimi, në kushtet e përballjes së përditshme me poshtërimin e vetes, ai mundi të hiqte dorë vetëm nga Ema, asgjë më shumë.

“Çfarë drejtin kërkon ajo prej meje tani, - mendoi, - ç’hall mund të ketë që më telefonon në mes të natës?”

2.

Në krye, e shoh me vend të të them se kush jam. Ti - ndjesë që po të drejtohem me “ti” dhe jo me “ju”, siç e duan rregullat e edukatës, formalisht ne s’njihemi - nuk je e detyruar të bësh të njëjtën gjë, të më thuash kush je, çfarë je, ç’moshë ke, me se merresh. Unë i di këto, e di kush je, e kam ditur gjithmonë: ti je ajo pas së cilës kam rendur gjithë jetën, pa mundur ta gjej.

Po shpjegojem! Vendimin për të komunikuar me ty e kam marrë pas një reflektimi të gjatë, i pasigurt nëse duhej ta bëja këtë, i pasigurt sidomos nëse ti ke apo nuk ke dëshirë të më dëgjosh. Edhe nëse ti s’më dëgjon, s’ke dëshirë të më dëgjosh dhe ndoshta nuk je fare si të përfytyroj, një qenie me bonsens, po të huazoj një shprehje të të ndjerit Orest Diamanti, unë prapë nuk heq dorë. Dua ta çoj deri në fund këtë orvatje për të shtjelluar ca të vërteta të miat. S’e kam fjalën thjesht për dashurinë e nënshtruar ndaj Emës. As për rolin që luajti ajo në rëndimin gradual të krizës sime. Është më shumë një detyrim moral, post mortem, ndaj mikut tim të larguar për në botën tjetër këtu e dy vjet të shkuara, aq sa më është dashur edhe mua të mbledh veten.

Kush është ky Orest Diamanti, do të pyesësh ti! Më saktë, kush ishte? Shkurt, fare shkurt, do të thosha:

Në çastin kur u largua nga kjo botë dy vjet të shkuara, ai ishte një burrë rreth të shtatëdhjetave. I ndjeri s' do të ma falte sikur të më dëgjonte ta cilësoja “një plak” rreth të shtatëdhjetave. Dhe ka të ngjarë të zemërohej keq me mua nëse, duke dashur të shpreh nderimin ndaj tij, të shtoja epitetin e rëndomtë “person i njohur publik”.

Tani, unë e teproj ca duke e cilësuar “miku im”, nuk e di se çfarë do të thoshte po të më dëgjonte ta quaja kështu. Pavarësisht se çfarë do të thoshte, unë s' mund ta quaj ndryshe, përveçse kështu, pra miku im. Por, hëpërhë, ta lëmë Orestin atje ku është. Në Parajsë besoj. Ndoshta edhe në Ferr, nuk e vë dorën në zjarr.

Jam me origjinë nga fshati. E ke dëgjuar ndonjëherë atë shprehjen që përcillet brez pas brezi: “Katundar o vesh parur, dhe po ndërrove shtatë lëkurë, qytetar nuk bëhesh kurrë”? Mos më thuaj “jo” për të mos më mërzhitur. Unë nuk mërzhitem. Thjesht më vjen të shkrihem gazit! Njëherazi, t'ia jap ulërimës!

Të shkrihem gazit, sepse kjo shprehje më zbavit, nuk e kam në dorë të mos qesh. Njëherazi më vjen të ulërij. Në rininë e hershme vuaja nga një kompleks inferioriteti, që më induktonte ky cinizëm shqiptaroshqiptar, nëse më lejon ta quaj kështu, ndonëse i përkisja një familjeje të kategorisë së të ashtuquajturve intelektualë të fshatit: im atë, sot pensionist, ishte me profesion mësues. Në shkollë vinte gjithmonë

me kostum e kravatë, vishej dukshëm më mirë se disa arsimtarë të ardhur nga qyteti, të cilët atëherë, në fëmijërinë time, ia varnin paraqitjes së jashtme, rrinin të parruar, në një kohë kur moda e meshkujve të parruar, përgjithësisht e mjekroshëve, ende nuk ishte shfaqur, dhe mezi prisnin të kalonin ditët, të mbërrinte e shtuna, dhe t'ia mbathnin për t'u kthyer në Tiranë.

Më kryesorja, që e dallonte tim atë nga vendalinjtë katundarë apo të ardhurit kryeqytetas: ai ishte një lexues i zellshëm librash të çdo lloji, artistikë e politikë, çka nuk kaloi pa lënë gjurmë tek unë. Megjithatë, mendoja se im atë, ashtu si unë, duhej ta vuante kompleksin e shtatë lëkurëve përderisa vishej me kostum e kravatë, përpiquej të fliste pastër, me gjuhën e librave, dhe ca rregulla na i impononte edhe neve, pjesëtarëve të tjerë të familjes; nënës, dy motrave të mia dhe mua, më të voglit. Ky kompleks, mendoj, ka përcaktuar qëndrimet e tim ati ndaj meje, që unë të rritesha ndryshe nga të tjerët: kam qenë i përkëdheluri i familjes.

Por më parë ki durim të dëgjosh dy fjalë për fshatin. Ai gjendet në një zonë që aktualisht, në bazë të së ashtuquajturës ndarje e re territoriale, me ç'kam dëgjuar i bashkëngjitet kryeqytetit, për rrjedhojë banorët mund të quhen kryeqytetas dhe ajo shprehja e shtatë lëkurëve zhvlerësohet. Madje, në shenjë kompensimi ndaj humorit përçmues të qytetarëve, këta të fundit cilësoheshin në anët tona me nofkën po aq përçmuese “me nder qytetar”. Edhe unë në sytë e tyre mund të jem një “me nder qytetar”, sido që ende nuk kam ndërruar asnjë lëkurë.

Arsyet, ku nuk dua të ndalem, më shtyjnë të mos e zbuloj emrin e fshatit. Mund ta marrësh me mend, unë nuk e kam të vështirë të sajoj një emër të rëndomtë, nga ata që i has pothuaj në të gjitha krahinat e Shqipërisë, në Jug e në Veri, fjala vjen Qafë, Qerret, Dardhë ose Mollas, Gur i Bardhë, Golem ose Gur i Zi, e kështu me radhë. Në vend të kësaj, nën ndikimin e leximeve, parapëlqej ta shënoj me një shkronjë. Më del se më e përdorura në raste të tilla është shkronja N... Nuk bën ndonjë gabim të madh nëse ti fshatin N. e identifikon me ndonjërin nga fshatrat që përmenda më sipër, të cilësdo krahinë, a me ndonjë fshat tjetër çfarëdo, i njohur apo i panjohur prej teje. Duke bërë këtë marrëveshje, shpresoj të mos kem kokëçarje me ata ose me ato që te fshati N. do të gjejnë fshatin e tyre, rrjedhimisht, të vërejnë mospërputhje të fakteve.

Sa më poshtë, i kam me të dëgjuar, nuk marr përsipër vërtetësinë apo pavërtetësinë e tyre. Marr përsipër vetëm një të vërtetë të pranuar nga të gjithë ata që puna ua ka sjellë të jetojnë në këto vise: është një hapësirë me bukuri natyrore të papërsëritshme. Disave, malet përreth, u kujtojnë Alpet. Edhe im atë, Alpet duhet të ketë pasur parasysh, përderisa më ka quajtur Alpin, por nuk e kam fjalën këtu. Një hapësirë me bukuri të papërsëritshme natyrore, edhe pse të kujton bukuritë e Alpeve, mund të jetë njëherazi vend internimi, siç ishte zona ku ndodhet fshati im: dikur atje sillnin të internuar. Unë i mbaj mend, banonin në ca baraka rrëzë malit, në njëfarë largësie nga lagjja më e skajshme e fshatit. Duke i kujtuar ata, më vjen

ndër mend një thënie, sipas së cilës fshati ynë ka qenë kurdoherë i privilegjuar. Po ta besoj këtë, më duhet të pranoj se ka pasur edhe një kategori të internuarish të privilegjuar. Ndërsa unë vetë i bie të kem qenë i privilegjuar, në një fshat të privilegjuar.

Im atë jepte një varg argumentesh në mbështetje të tezës së statusit të privilegjuar të zonës malore, në qendër të së cilës gjendet fshati N. Qysh përpara se unë të vija në këtë botë, më 22 qershor 1985 - në pikëpamje astronomike, në ditën e solsticit të verës, në pikëpamje astrologjike, s' di ç'të them - lidhej me kryeqytetin me një rrugë automobilistike, të mirëmbajtur dimër-verë, dikur pjesërisht e asfaltuar, sot tërësisht. Privilegj jo i vogël ky, po të shtojmë edhe faktin se një linjë autobusi lëvizte dy herë në javë, të hënën dhe të shtunën, nga kryeqyteti në fshat dhe anasjelltas. Gojët e liga paskëshin përhapur një version dashakeq. Rruga nëpër terrenin malor mirëmbahej, dhe në dimër pastrohej rregullisht nga bora, për një arsye të thjeshtë: në zonën tonë ndodhej një rezervat me pyje dhe shtëpi gjahu, ku kapot e kohës së pushtetit në kryeqytet, vetë ish-kryeministri, i ekzekutuar apo i vetëvrarë, gjithmonë kur unë ende s'kisha ardhur në këtë botë, vinin për gjuetinë e derrit të egër.

Këtë interpretim nuk e kam dëgjuar prej tim ati, s' di nga kush e kam dëgjuar. Im atë më kumtonte vetëm argumente pozitive, në mbështetje të statusit tonë të privilegjuar. Për shembull, prej shumë vitesh, sërish qysh kur unë ende s'kisha ardhur në këtë botë, te ne ekzistonte një shkollë, e cila me kohë u rrit deri në

nivelin e shkollës së mesme, ku mblidheshin nxënës nga fshatrat përreth. Dhe një spital i vogël krahinor në qendër. Dhe një fakt i çuditshëm, disa e quajnë si më domethënësin e statusit tonë të privilegjuar: një shtypshkronjë që mbahej sekret, por që dihej nga të gjithë se ku ndodhej. Kjo do të shërbente në rast lufte, kur ato të kryeqytetit do të dilnin jashtë loje!

Shkolla dhe spitali vazhdojnë të jenë atje ku kanë qenë, shtypshkronja jo. Thuhet se makineritë e saj u vodhën për t'u shitur për skrap. Në pyllin dikur rezervat e që mbytet nga bora në stinën e dimrit, derra të egër duhet të ketë me bollëk, por unë nuk e di nëse kapot e sotëm të pushtetit, ashtu si ata të dikurshmit, shkojnë atje për gjah. Po t'u besosh gojëve të liga, këta të sotmit nuk i tërheq fort sporti i vjetër i gjahut të derrave, ushtrojnë ca sporte të tjera, duhet të kesh dëgjuar për to... E qartë, as të plas fare! Megjithëse nuk je fort origjinale, kjo shprehje i takon një zotërie deputet në një nga seancat e Kuvendit dhe për gallatë një kanal televiziv ia përsërit kohë më kohë me zë e me figurë. Ah, nuk të plas fare as për Kuvendin!

Dakord... Meqë ra fjala te deputeti, për ta mbyllur këtë parantezë privilegjesh, një hollësi e fundit. Fshati N. ka qenë historikisht i përfaqësuar në Kuvendin e Shqipërisë edhe në epokën e gjuetisë së derrave të egër, edhe sot, në erën e re të sporteve moderne. Më shkoqur, krahina jonë ka pasur gjithmonë një deputet në Kuvend. Ky, nëse jo banor i fshatit, si rregull ka qenë me origjinë prej këndej.

Sot, deputeti i krahinës, mik i vjetër fëmijërie i tim ati, banon në Tiranë, e quajnë Kudret Luga. Po

ta shohësh, vështirë të besosh se ai njeri i rëndomtë në pamje të parë, përveçse deputet është edhe bos i një kompanie të fuqishme. Por hëpërhë, ta lëmë edhe zotin Luga atje ku është, në sallën e Kuvendit, në zyrën e tij, apo ku ta dish se ku.

Eja me mua tani, në këtë ditë të ngrohtë e të kthjellët maji të të çoj te prindërit. Jam i sigurt, do t'ua bëhej qejfi, megjithëse tepër e vështirë t'ua shpjegoj kush je. Ata s'do të merrnin vesh asgjë, po t'ua them se ti je ajo pas së cilës kam rendur gjithë jetën pa mundur ta gjej. Do të më vështronin të habitur, të hutuar, po aq të habitur e të hutuar do të vështronin njëri-tjetrin, por kjo s'do t'i pengojë të na ftojnë të zëmë vend në verandën e shtëpisë, ku po rrinë për të vrarë kohën. Në sytë e tyre do të jesh vajza e parë që unë po u çoj në shtëpi, kjo ka qenë dhe mbetet dëshira e tyre e përhershme, pas motrave të më shihnin edhe mua të martuar, mundësisht të trashëguar sa më shpejt.

E shoh, propozimi im s'të pëlqen, idetë me martesë dhe trashëgimtarë ta shpifin. Mbetem një katundar i pandreqshëm, nuk e kam në dorë t'i shpëtoj një mënyrë të arsyetuar prej katundari të pandreqshëm, pra e tërheq ftesën. Po i lë edhe prindërit aty ku janë, në verandë, me sytë kah sheshi në qendër.

Nga sa thashë, duhet ta kesh kuptuar, shtëpia ime ndodhet në një pozicion prej nga mund vëzhgohet sheshi në qendër të fshatit. Aty rrotull janë të gjitha: godina përdhese e zyrave të administratës, godina dykatëshe e shkollës dymbëdhjetëvjeçare me një oborr nga prapa, më tej, në njëfarë largësie, godina

dykatëshe e spitalit krahinor. Këto, sigurisht, nuk janë më në gjendjen e dikurshme, kush më shumë e kush më pak, janë meremetuar me kalimin e viteve. Në anën e kundërt bie në sy një klub, i frekuentuar nga mëngjesi deri në mbrëmje vetëm nga meshkujt e fshatit, një dyqan berberi si dhe godina më e re krahasuar me ekzistueset, një ushqimore ku përveç sendeve të këtij lloji tregtohen edhe veshmbathje.

Përmend, së fundi, një ndërtesë disi të veçantë. Ajo ndodhet nja dhjetë minuta larg me këmbë nga sheshi i qendrës, është me tulla silikat, me dy hyrje, njihet me emrin “pallati i kuadrove”, në anë të rrugës automobilistike, rreth njëqind e pesëdhjetë metra më këndej. Dikur, këtu strehoheshin familje të ardhura nga kryeqyteti, kryesisht mjekë, ekonomistë, më rrallë arsimtarë. E quajta të veçantë godinën jo thjesht sepse atje strehoheshin të ardhurit. Ajo lidhet me ty, me njohjen tonë. Ti ke banuar për shumë vite në atë pallat.

Dale, mos u ngut të nxjerrësh përfundime të gabuara, aq më pak t’i quash përçartje kontradiktore pohimet e mia. Asnjë përçartje, asnjë kontradiktë në këtë mes.

Edhe sot e kësaj dite e kam të pamundur të mos mendoj se ti je atje, në dhomën tënde, në katin përdhes. Përshtypja, se ti vazhdon të jesh atje, është aq e fortë sa nuk e kam në dorë të mos i urdhëroj këmbët për të mos shkuar përballë asaj ngrehine dhe me t’u gjendur atje, të mos vështroj një copë herë dritaren e asaj që dikur ishte dhoma jote. Më ndodh kështu sidomos netëve, gjithandej janë ndezur dritat,

edhe në pallatin ku banoje ti. Më kot pres që dritarja jote të hapet, prej andej të zbresësh ti dhe në vend që të shkosh prapa pallatit, te mullarët, si shihja ëndrra me sy hapur dikur, të vish drejt meje. Ti nuk vjen, prej vitesh ndodhesh larg. Me një lukth në fyt nxitoj të kthehem drejt shtëpisë.

Pashmangshëm më duhet të përshkoj sheshin. Kur prindërit rrinë në verandë, më shohin. Nëse ti do të pranoje, që në këtë ditë të ngrohtë e të kthjellët maji, të shkonim bashkë atje, nëna do të të mbulonte me të puthura. Prindërit s'ka sesi të të kenë harruar. Mirëpo, ideja për të vajtur tek ata ty nuk të pëlqen, ndërsa thëniet e mia të duken përçartje.

S'kam ç'bëj! Për të zhdukur ngurrimet e tua, duhet të jem më i qartë, të mos mbytem në këto shpjegime si miza në një gotë me ujë. Të kthehem në zanafillë, kur m'u shfaqe për herë të parë dhe unë u bëra hija jote. Për mua ke qenë një ëndërr, një mjegull. Ti më je shfaqur me fytyra të ndryshme, me emra të ndryshëm, unë as vetë nuk e di se kur filloi e ku do të mbarojë kjo histori me ty.

3.

Gusht - 2015

Ai nuk i bëri dot ballë tundimit për ta hapur celularin. Pasoj një heshtje derisa nga ana tjetër i mbërriti zëri i Emës.

- Të lutem eja sa më shpejt, - i tha ajo, - ndryshe do të luaj mendsh!

Zëri i saj vinte i mbytur. Ai e mori me mend, diçka e rëndë duhej t'i kishte ndodhur, aq e rëndë sa pas gjashtë muajve moskomunikim po i drejtohej atij në mes të natës, po i lutej të shkonte tek ajo. Përvoja e këshilloi të mos e besonte. Në të kaluarën sa herë mbetej keq, ajo e kërkonte shpëtimin tek ai dhe ai e linte veten të gënjehej për t'u zhgënjyer më pas shumë shpejt.

- Dëgjo, - i tha qetësisht, - kemi gjashtë muaj pa folur me njëri-tjetrin. Tani ti më telefonon si pa të keq, më kërkon në mes të natës të marr rrugët e të vij te ti. Harroje, - ia preu, - midis nesh çdo gjë ka marrë fund njëherë e mirë, më lër rehat!

Ai mbylli telefonin. Me mendje të ngritur zuri të vërtitej nëpër sallon, më shumë për t'i dhënë zemër vetes, ky kishte qenë qëndrimi i vetëm i drejtë që duhej të mbante ndaj saj. Gjithnjë për t'i dhënë zemër

vetes u ul në kanapenë prej nga, deri në çastin që e kishte ndërprerë tjetra, po ndiqte një film në televizor. Dhe me t'u ulur, celulari, të cilin vazhdonte ta mbante në dorë, tringëlli sërish.

- Alpi, mos u sill kështu pikërisht sonte... kam një hall të madh, kupton? Kam një hall shumë të madh...

"Çfarë dreqin kërkon prej meje", deshi t'i shfrynte ai, me një ngasje për t'ia mbyllur telefonin prapë. Duke e përmbajtur inatin, gjithsesi nuk ngurroi ta ngacmonte në plagë, aq sa mund të ngacmohej ajo.

- Ndihmën kërkoja dikujt tjetër, - i tha, - jo mua, ti e di mirë se kujt duhet t'ia kërkoksh ndihmën!

- O Zot, - u ankua vajza, - ku të ka mbetur mendja... Ndërsa unë jam gati të vras veten.

- Mos na mallëngje, - ia ktheu ai, - s'je nga ato që vrasin veten. Më thuaj, ç'do prej meje?

Pasoi një heshtje e nderë. Dhe zëri i saj mezi i dëgjueshëm:

- S'ta them dot në telefon...

Ai u thye.

- Mirë, sa të vishem po nisem drejt e te ti. Do të mbërrij shpejt, besoj, në këtë orë s'ka trafik.

- Jo tek unë, - sqaroi vajza, - s'jam në shtëpi, jam diku tjetër...

- Pse, - e pyeti ai, - ku je?

Tjetra ngurroi.

- Jam tek Oresti, - pohoi më në fund. - Mos u vono!

- Tek Oresti? - u habit ai. - Po ç'do ti tek Oresti në këtë orë? - shtoi gjithë naivitet.

- Eja sa më shpejt, - këmbënguli ajo dhe i mbylli telefonin.

Ai ngriu.

- Jo, - tha me vete, - e pamundur... e pamundur...

Prej ca kohësh ai nuk shihej as me Orestin. Ata shiheshin vetëm kur ky i fundit e ftonte për ndonjë kafe. Meqë po bëhej më se një muaj që tjetri nuk e merrte në telefon, do të thoshte se gjendja e tij shpirtërore s' duhej të ishte fort e mirë, thënë ndryshe nuk ia kishte ngenë askujt. E kotë të orvatej për t'u lidhur me të, ta pyeste si ndihej, nëse kishte ndonjë nevojë apo dëshirë, fjala vjen të shkonin për të drekuar diku, në mos po, thjesht për një shëtitje nga bregu i detit: ai e mbante celularin të mbyllur. Dhe, nisur nga nderimi që ushqente për atë njeri, nuk ia kishte dhënë vetes asnjëherë të drejtën ta shqetësonte, domethënë ta merrte në telefon.

- Ajo ka fjetur me Orestin, - mërmëriti i errur, - është e pacipë, krejt e pacipë...

I poshtëruar, e mblodhi, nuk do të shkonte atje, ajo t'i zgjidhte si të donte e me kë të donte ndërlikimet e veta. Pastaj, si u end nëpër dhomë, ndërroi mendje. Meqë në mes ishte Oresti, ai nuk mund të mos shkonte, qoftë thjesht për të mësuar se çfarë fshihej pas këtij teatri të vajzës.

Rreth njëzet minuta më vonë, si e parkoi makinën, një "Volkswagen" e kuqe, në një lagje relativisht të qetë të kryeqytetit, ai u gjend para derës së një apartamenti, në katin e dytë të një pallati trekatësh - falë një shtese tashmë me katër - të stilit të vjetër. Çastin e fundit, kur ngriti dorën për t'i mëshuar sustës së ziles elektrike, ngurroi sërish.

"Të kthehem mbrapsht, - tha me vete, - s'kam punë këtu, në rolin e një karagjozi që e tërheqin për hunde!"

Ndërkaq, dera e apartamentit u hap befas dhe në kuadrat u shfaq Ema. Ata ia ngulën sytë njëri-tjetrit. Ai me një vështrim pyetës që, i shprehur me fjalë, do të formulohej:

- Hajt, më thuaj, çfarë teatri po më luan?

Ajo, me fytyrë të prishur, e zbehtë, pa përreth, nëse në sheshpushimin e katit, bashkë me ish-të dashurin ndodhej ndonjë person tjetër i rastit apo se mos ndonjëra nga dyert e apartamenteve fqinje ishte e hapur. Në sheshpushimin e katit nuk ndodhej askush tjetër përveç të sapoardhurit, ndërsa dyert e apartamenteve fqinje ishin të mbyllura.

- Alpi, - u ankua ajo kur ai u fut brenda, - ka ndodhur diçka e tmerrshme, mos më torturo edhe ti më keq!

- Ç'ka ndodhur, - këmbënguli ai, - më thuaj, ku është Oresti?

- Në dhomën e gjumit, - ia ktheu ajo.

- Ç'hyj unë në këtë mes, - i kërcyen nervat atij nga kjo përgjigje, - je rrahur me Orestin?

- Pse sillesh kaq i poshtër, - e ngriti zërin ajo, - do të kërkoja ndihmën tënde në këtë orë ngaqë jam rrahur me Orestin? O Zot, ç'm'u desh që të thirra ty! Oresti ka vdekur, kupton apo jo? Ka vdekur...

Vajza u shemb në divanin e hollit, mbuloi fytyrën me duar dhe e mbyti dënesa. Ai mbeti në këmbë i tronditur, pa dashur t'u besonte fjalëve të saj. Në një rrethanë të ndryshme, për shembull, nëse do të ishin vetëm për vetëm dhe Oresti diku aty rrotull, qoftë edhe në dhomën e gjumit, duke fjetur normalisht, ai nuk do t'ia kursente ca të shara. Oresti gjendej vërtet

në dhomën e gjumit, por jo i gjallë, sipas saj ai paskej vdekur. Në këto kushte s'do të kishte kurrfarë kuptimi të vriste mendjen se ç'emër duhet t'i vinte Emës.

- Si ndodhi, - e pyeti duke u përmbajtur vështirësisht, - çfarë ndodhi midis jush?

Dhe, si heshti pak, zuri vend në kanape.

- Sa kohë ke që shkoje me të gjorin, - shtoi, - flit, mjaft u qurravite!

Vajza protestoi:

- S'të thirra të më kërkosh llogari, - iu gërmush me zë të ulët, - të thirra të më ndihmosh. Ti duhet të më ndihmosh, më detyrohesh...

- Unë s'të detyrohem për asgjë, - ia ktheu ai. - Por nuk është as koha, as vendi ta zgjidhim këtë. Ç'do prej meje?

- Së pari, të më besosh se nuk kam faj... Mos më kërko hollësira, do të ishte e poshtër, e padrejtë... Ai mbeti sipër meje pasi u përpoq për më se gjysmë ore të mbërrinte në orgazëm. Dhe kur mbërriti... O Zot, nuk kuptova asgjë, qëndrova nën trupin e tij derisa më zuri paniku, ai nuk jepte asnjë shenjë jete. Zakonisht, ai merrte viagra dhe çdo gjë shkonte në rregull, dua të them pa probleme. Sonte duhej të kishte marrë një dozë të madhe...

- Mjaft, - e ndërpreu ai i neveritur, duke brofur në këmbë. Qëndroi në mes të sallonit, symbyllur, me shpinë të kthyer nga vajza, derisa kërkoi prej saj t'i printe për në dhomën e gjumit. Ajo i priu për atje. Më tej ndaloi në prag të derës, pa guxuar të shkonte pas tij te koka e krevatit. Oresti, mbuluar me çarçaf deri te shpatullat, dukej sikur po flinte përmbys.